

huisgenooten er erg in hadden, stond hij reeds midden in de woonkamer, terwijl zijn oogen nog moesten wenen aan de donkerte, want de zonneblinden waren neergelaten.

„Gelukkig! Niet veel menschen!” zeide hij.

Hij hield niet van die samenscholing van nieuwsgierige menschen, die het een stervende door hun goed bedoelde opdringerigheid nog benauwder konden maken.

Gister en eergister had het nog tamelijk gegaan, maar het eten wilde niet meer zakken, zooals de grijsaard het uitdrukte, en heden morgen was de groote instorting gekomen. Hij bleef te bed en gebruikte niets meer dan nu en dan een teug selterswater. Daar straks had hij, zooals men dat bij stervenden wel meer opmerkt, zijn begeerte uitgedrukt, om nog eens op te komen.

Het ging bezwaarlijk, want het waren de laatste druppels olie, waarop de levenslamp nog brandde, maar met vereende hulp had de grijsaard toch nog weer de woonkamer bereikt, en nu zat hij daar op zijn vaste plaats bij het raam in den leuningstoel.

De dokter zette zich vlak naast den grijsaard. Hij maakte diens borst vrij, en vroeg, of er champagne in huis was.

Hij had eergister den raad gegeven, een flesch champagne te halen, en dat was dan ook geschied. Anton ontkurkte de flesch in de keuken, en vulde een half glas, terwijl de dokter, den grijsaard met den arm steunend, hem liet drinken.

Meer kon de dokter ook al niet doen voor den grijsaard. Het was de ouderdom; er waren geen kruiden tegen gewassen.

Anton liet den dokter uit.

„Als uw vader het benauwd mocht krijgen, dan roep mij maar, al is 't midden in den nacht.”

„Mag vader nog een glaasje wijn hebben, dokter?”

„Ja wel; dat kan verlichting geven. Is de telefoon hersteld?”

De telefoon was weer in orde.

„Zoo veel te beter,” zei de dokter; „u weet mijn nummer.”

En hij sprong vlug in zijn auto, om naar den polder te rijden, waar een vrouw de komst van haar eerste kind met rillenden angst en sidderende vreugde tegemoet zag.

O, wondere wereld! Een onverzadigbaar graf, en daar naast de moederschoot, die in een heldhaftigen strijd tegen den dood telkens nieuw leven schenkt!

☒ (Wordt vervolgd)

„U WEET HET!” ☒

DE BEKENDE ZONDAGSSCHOOL-ONDERWIJZER C. H. Voorhoeve, wiens portret wij in No. 2 van dezen Jaargang plaatsten, heeft eens een geschiedenis uit zijn jonge jaren verteld, die wij hier willen opnemen, nu wij ons bezighouden met de gedachte, dat God alle dingen weet. Het is een eenvoudig kinderverhaal, voorgevallen in de Pyreneën, waar de heer C. H. V. in zijn jonge jaren woonde, en kinderlijk door hem geschreven onder den titel: „Het verloren mes.” Het zal door onze jonge lezers en lezeressen gaarne gelezen en behartigd worden. Moge het echter

ook ons, ouderen, dienen! Onze Vader weet, wat wij behoeven, en wil, dat wij Hem kinderlijk alles voorleggen. Laat het ons dan doen! ☒

„Toen ik nog jong was, woonde ik in een klein dorp. In de nabijheid van ons huis was een tamelijk hooge en steile berg. Ik beklom dien dikwijls. Op den top had men een schoon en uitgestrekt uitzicht. Aan den voet van den berg lag het dorp met zijn groene weiden en vruchtbare akkers. Een kleine beek slingerde er middendoor. Hier en daar zag en hoorde men kleine en groote kudden koeien en schapen. En in de verte zag men een lange bergketen. Dit alles had toen echter niet veel bekoorlijks voor mij. Mijn lievelingsplaatsje was een bosch. Daar bracht ik het grootste gedeelte van mijn vrije uren door; ik sneed stokken, maakte pijlen en vele andere dingen. Mijn zakmes was mijn trouwe metgezel. Het gebeurde echter wel eens, dat ik het in het bosch liet liggen. Op zekeren dag kwam ik weer zonder mijn mes terug. Ik had er lang, maar tevergeefs naar gezocht. Verscheiden dagen was ik nu zonder mes; hetgeen natuurlijk geen kleine ontbering voor mij was. Eindelijk kocht mijn vader een nieuw, en gaf het mij met de woorden: „Als je dit verliest, krijg je geen nieuw.” Ik nam mij nu voor, heel voorzichtig te zijn. Den volgenden Zaterdag ging ik weer naar het bosch. Het was heel mooi weer. Bijna in iederen boom hoorde men de vogels zingen. Ook ik was vroolijk, en sprong naar hartelust in het rond. Vooral was ik blij met mijn nieuwe mes. Het was scherp, en spoedig had ik een tamelijke hoeveelheid stokken bijeen. Ik besloot eindelijk, naar huis te gaan. Aan het einde van het bosch gekomen, zag ik nog een mooien wilgenstok. „Dien moet ik óók nog hebben,” dacht ik, en reeds had ik mijn hand in den zak; doch — wie beschrijft mijn schrik — het mes was weg! Ik zocht in alle zakken, maar tevergeefs. Het was mijn laatste mes; en ik zou dus voortaan geen stokken meer kunnen snijden. En wat zou vader wel zeggen? Ik liep terug, zocht onder alle struiken; maar mijn mes was weg en bleef weg. Wat zou ik beginnen? Ik was heel bedroefd en terneergeslagen. Eindelijk dacht ik bij mijzelf: „Al weet ik ook niet, waar het mes is, zoo is er toch Eén, die het weet — de Heere Jezus. En die kan ook maken, dat ik het terugvind. Tot Hem wil ik gaan.” Ik keek naar alle kanten, of ik wel alleen was. Daarna viel ik op de knieën, en bad: „O, Heere Jezus! ik heb mijn mes verloren, en ik weet niet, waar het is. Maar U weet het. Ik smeek U, laat mij het terugvinden. U weet, hoe graag ik het zou hebben, en hoe bedroefd mijn vader zal zijn, als ik het niet meebreng. O, verhoor U toch mijn gebed!” En opeens voelde ik mij verlicht. Het leek of al mijn zorg verdwenen was. Ik stond op, en begon opnieuw te zoeken. Doch nauwelijks was ik begonnen, of ik zag het vóór mij in het gras liggen. Op dezelfde plek had ik eerst gezocht, maar niets gevonden. Nu werden mij opeens de oogen geopend, zoodat ik het mes zag. Mijn gebed was verhoord. Ik was ervan overtuigd en dankte God. En mijn heele leven is dit eenvoudige voorval, deze gebedsverhooring van den kinderleeftijd, mij tot zegen geweest. Het heeft mij geleerd om met alle dingen steeds de toevlucht te nemen — in vertrouwen — tot Hem, voor Wien niets te groot, maar ook niets te klein is.” ☒

Zoo spreekt ook deze kindervriend nog, nadat hij gestorven is. J. N. V.